

Sisyphus

is moe

Danny Vanaudenhove & Felix Sperans

Uitgeverij Gelderland

Voorwoord

Een jonge vrouw, een goed huwelijk, twee flinke zoons, vast werk: alles zat haar ogenschijnlijk mee. Maar stilaan ging het mis: haar lichaam begon verontrustende signalen te geven . Zonder duidelijke oorzaak kwamen de pijnen op, zowat overal en zeer moeilijk te verzachten .

Haar aangeboren optimisme werd zwaar op de proef gesteld , alle middelen werden geprobeerd...

Zoveel jaar geleden werd er veelal met onbegrip en scepsis gereageerd, ook door veel hulpverleners, haar ziekte was nog vrij onbekend , weinigen wisten er echt raad mee . Toch liet Danny de armen niet zakken, ze bleef zo goed mogelijk zorgen voor de anderen: haar gezin, haar ouders en grootmoeder , in weerwil van haar eigen tegenslagen en pijn .

Ook nu nog kan Danny met haar levensverhaal en doorzettingvermogen een hart onder de riem steken bij haar talrijke lotgenoten, maar ook meer begrip en inzicht bijbrengen aan gezonde lezers, en zeker ook aan hulpverleners. Hetzelfde kan immers iedereen overkomen.

Willy Coenegrachts
Huisdokter van Danny

Vooraf

Enkele jaren geleden ben ik van pure verveling op Facebook gegaan. Daar heb ik lang en dikwijls spijt van gehad. Ik vond er mijn draai niet en vroeg me af waar de mensen daar allemaal mee bezig waren. Ik heb mijn account dan ook een paar keren afgesloten, maar om een of andere reden, die mij ontsnapt is, ben ik toch steeds weer teruggekeerd. En nu, sinds een jaar ongeveer, begin ik mij daar zelfs al te amuseren, zozeer zelfs dat ik er nog moeilijk zonder zou kunnen. Hoe het komt, ik weet het niet, net zoals dat met zoveel andere zaken in het leven het geval is, maar ik heb intussen enkele goede vrienden en vriendinnen leren kennen op Facebook. Wij hebben elkaar nooit gezien, tenzij op foto natuurlijk, en toch zitten mijn beste vrienden op Facebook, ook al heb ik wel nog een paar goede vrienden die je met geen stokken op welk sociaal netwerk ook zult krijgen. Maar goed, een mens moet van alles wat hebben, dat zorgt voor de nodige afwisseling, waar de meesten van ons zo'n grote behoefte aan hebben.

Met een van die vriendinnen op Facebook, ik zal het maar meteen verklappen, het is Danny Vanaudenhove, kreeg ik zo'n goed contact dat ik haar op een dag vroeg of wij onze berichten niet beter te boek zouden stellen, zodat andere mensen er misschien ook iets aan hadden. Van zodra ik denk dat ik iets interessant op het spoor ben gekomen, schrijf ik daar een boek over, intussen al bij de dertig.

In het begin hapte Danny niet toe. Ze was daar te nederig voor en dacht dat ze daar niet toe in staat was.

but not least, ook mijn Eric op de hoofdzetel achterlaten. Uiteindelijk vroeg en kreeg ik een overplaatsing naar een randgemeente van Brussel. Collega's die mij voor waren gegaan naar dat kantoor joegen mij angst aan. Zij beweerden dat ik daar niet welkom zou zijn en er niet netjes behandeld zou worden. Wel integendeel! Gelukkig bleek dat achteraf alleen maar wat 'zwanzerij' te zijn geweest.

Ik besloot er het beste van te zullen maken en op 1 december 1985 ging ik aan de slag op mijn nieuwe werkplek. Het begon goed, vanaf de eerste dag al. Ik vond de weg naar het kantoor niet en ben uiteindelijk de weg moeten gaan vragen aan een politieagent die het verkeer stond te regelen. Uiteraard kwam ik te laat op mijn werk. En, dat van de eerste dag al. 'Als dat maar goed afloopt,' dacht ik bij mezelf. Geloof het of niet, maar niemand maakte ook maar enige opmerking over mijn te laat komen. Integendeel. Ik werd er met open armen ontvangen en kreeg meteen al koffie aangeboden. Of, chocomelk, zoals ik verkoos.

Zodra ik wat bekomen was van de koude buiten en de doorstane emoties binnen, werd ik op het bureau van de baas geroepen. Ik dacht: 'Nu gaan we het krijgen, nu gaan de poppetjes zeker aan het dansen gaan en zal ik hier vlug de levieten gelezen krijgen.' Maar, niets van dat alles. Integendeel. Gelukkig maar.

Het eerste wat onze grote baas me zei was dat ik welkom was en dat hij hoopte dat ik me vlug thuis zou voelen op zijn dienst, want dat hij er alles aan deed om van zijn bedienden één grote familie te maken, wat hem nog aardig scheen te lukken ook, zo beweerde hij zelf. Verder stelde hij dat hij ervan uitging dat zijn personeel alles met elkaar zouden delen, behalve hun wedde. Hij lachte!

De eerste weken op mijn nieuw werk heb ik ontzettend veel stomiteiten begaan. Het werk dat ik nu moest doen was in niets te vergelijken met wat ik al jaren gewend was te doen. Toch heeft er nooit iemand zijn geduld verloren met mij. Integendeel, ze hebben me allen geholpen om ter best. Na een paar maanden draaide ik al mee met de anderen, net of ik nooit ander werk had gedaan. Ik had intussen ook nog aan een tweetaligheidsexamen meegedaan, was ook daarvoor geslaagd, en zo had ik recht op een vaste baan die ik ook kreeg en waar ik zo op uit was geweest.

Op een dag stelde mijn baas me voor om op de binnendienst te gaan werken, weg van de loketten. Ik volgde zijn raad. Gelukkig maar. Dat werden immers de twaalf mooiste jaren uit mijn loopbaan. Ik deed mijn werk met hart en ziel, mijn collega's werden mijn vrienden, en dat zonder enige uitzondering. Wij waren één grote familie, en dat zowel op ons werk als daarbuiten. Zo gebeurde het dikwijls dat alle personeelsleden van onze dienst, na de werkuren samenkwamen, en dat in het gezelschap van hun partner, gewoon om wat te praten en elkaar beter te leren kennen tussen pot en pint. We gingen zelfs naar elkaars familiefeesten en deelden lief en leed met elkaar.

Stijn was intussen al tien jaar oud geworden. We hadden het goed met elkaar, hadden een huis gebouwd, een gezond kind, leuk werk en ik nam, in samenspraak met Eric uiteraard, de beslissing om mij te laten steriliseren.

Op 21 februari 1987 ging ik gezond en wel het ziekenhuis binnen en op 23 februari 1987 stuurden ze me terug naar huis als een wrak. Ik moet in dat ziekenhuis een virus of

iets dergelijks opgelopen hebben en had sinds die dag ongeloflijke spier- en hoofdpijn, zo erg dikwijls dat de dokter me een injectie in mijn hoofd kwam zetten zodat de pijn wat draaglijker werd. De dokter dacht dat ik een tumor had in mijn hersenen en stuurde mij voor nader onderzoek naar het ziekenhuis. Uitslag: geen tumor, wel clusterhoofdpijn. Van die dag af leefde ik op pijnstillers. Daarzonder was mijn leven niet draaglijk, echt niet te harden, niet uit te staan zelfs. Ik was altijd moe, had altijd en overal pijn, zelfs met een apotheek pijnstillers bij mij, die smolten als sneeuw voor de zon. Clusterhoofdpijn wordt dan ook algemeen erkend als zijnde de hevigste pijn die er bestaat en wordt daarom dan ook zelfmoordhoofdpijn genoemd, suïcide-headache in het Engels.

Van werken gaan was geen sprake meer, geen denken aan. Ik kon niets meer doen, zelfs thuis niet. Me wassen, me aankleden, naar het toilet gaan, al die hoogstnoodzakelijke dagelijkse verplichtingen kon ik slechts met heel veel moeite en pijn meer aan. Tot overmaat van ramp begonnen dan ook nog eens de kleine wondjes van de kijkoperatie om mij te steriliseren te ontsteken. De dokter kwam om de dag langs om de wondjes te verzorgen.

Op een keer zei ik tegen onze huisdokter dat ik mij een waar wrak voelde en dat ik geen leven meer had.

“Moed houden, mijn kind”, antwoordde hij, “het zal nu wel vlug beteren”, en hij bleef me om de twee dagen komen verzorgen en behandelen. Maar meer dan tot wat magere troost was ook hij niet in staat. In tegenstelling tot wat de dokter beweerde, werd ik met de dag slechter, in plaats van beter. Het kwam zelfs zover dat ik niets meer

voor mijn man en mijn kind kon doen. De rollen werden omgekeerd. Daar waar ik tot dan toe altijd voor hen had gezorgd, moesten zij dat nu voor mij doen. Stijn smeerde zelfs mijn boterhammen als Eric naar zijn werk was, in plaats ik die van hem. Vernederend is dat, hopeloos, als je niet eens meer in staat bent om je eigen boterhammen te smeren, terwijl je pas dertig jaar oud bent.

Op een dag gaf de dokter mij medicijnen om aan te sterken omdat hij dacht dat ik uitgeput en helemaal verzwakt was. De week erop gaf hij me de raad om, ondanks de koude, mij toch maar eens goed in te duffelen en eventjes in onze tuin te gaan wandelen, zodat ik eindelijk toch nog eens wat verse lucht zou kunnen opsnuiven. Dat zou me deugd doen beweerde de dokter, koud of niet.

Zodra de dokter weg was, ging Eric boodschappen doen, en zat ik alleen thuis. Voor hij wegging had Eric mij nog op het hart gedrukt om te wachten om buiten te gaan tot hij terug thuis was. Hij zou me dan ondersteunen.

Maar koppig als ik toen nog was, wachtte ik niet. Ik trok mijn warme kleren aan, het was immers bitter koud die dag, het vroom dat het kraakte, ook al was het toen al maart, 12 maart 1987 om precies te zijn. Ik kan en zal die datum nooit vergeten, ook de doodsangsten niet die ik die dag uitstond.

Eric was nog maar net de deur uit, toen ik het er op mijn eentje op waagde om warm ingeduffeld onze tuin in te wandelen. Stapje voor stapje strompelde ik naar achter in de tuin, maar ik was zo zwak dat ik plots duizelig werd, wegdraaide en op de bevroren grond neerplofte. Toen ik terug bij bewustzijn kwam, allicht van de gure kou, wilde ik rechtstaan, maar dat lukte me niet. Ik gilte het uit van de pijn, pijn in mijn rechterenkel. Met het beetje

Een jonge vrouw, een goed huwelijk, twee flinke zoons, vast werk: alles zit Danny Vanaudenhove ogenschijnlijk mee. Dan gaat het mis: na een ziekenhuisopname voor een relatief simpele ingreep verandert de jonge vrouw in 1987 in een wrak. Zonder duidelijke oorzaak

komen de pijnen steeds weer op, zowat overal en zeer moeilijk te verzachten. Haar aangeboren optimisme wordt zwaar op de proef gesteld, zeker als haar omgeving en zelfs ook veel hulpverleners met onbegrip en scepsis reageren. Danny laat de moed niet zakken en blijft zo goed mogelijk zorgen voor haar gezin, haar ouders en haar grootmoeder.

Pas veel later blijkt dat Danny lijdt aan **fibromyalgie**, of **wekedelenreuma**. Dit is een verzamelnaam voor aandoeningen aan spieren, pezen, banden, kapsels, slijmbeurzen en tussenwervelschijven. De gewrichten zelf zijn hierbij niet aangedaan, maar de omliggende weefsels. Fibromyalgie kenmerkt zich door langdurige pijn in spieren, peesaanhechtingen en banden en komt veel voor. Naar schatting circa 250.000 Nederlanders en even zoveel Belgen lijden aan fibromyalgie.

Dit boek geeft op zeer persoonlijke en indringende wijze inzicht in het leven van Danny Vanaudenhove, door middel van een briefwisseling tussen haar en de Vlaamse auteur Felix Sperans. "Haar levensverhaal kan een hart onder de riem steken bij haar talrijke lotgenoten, maar ook meer begrip en inzicht bijbrengen aan gezonde lezers, en zeker ook aan hulpverleners. Hetzelfde kan immers iedereen overkomen", zegt dokter Willy Coenegrachts in zijn voorwoord van dit boek.

uitgeverij
GELDERLAND
BOEKEN | EDIANTEN | DRUKWERK

21891 576-14-14825-21-3

9 789491 826313 >